

Cursief#3: Luchthaken

‘Ga een Digibox halen ma,’ zegt mijn zoon wanneer hij het besneeuwde beeld ziet van mijn TV.

De volgende dag sta ik dus in de Telenet winkel. Acht wachtenden voor mij, binnen de minuut twee na mij. Ik bereid mij mentaal voor op een dik uur fileleed en knoop mijn sjaal los. Tien minuten later ben ik één plaats opgeschoven. Ik trek mijn jas uit.

De lederen jekker voor mij is vettig bij de kraag. Bij elke beweging dwarrelt er roos op zijn schouders. Een onmiskenbare dranklucht. Het besje achter mij produceert een ziekelijk enerverend kuchje. Ik bevind mij tussen een onfortuinlijke sandwich. Omdat er weinig alternatief is, focus ik op de nieuwste smartphones in aanbieding en aanvaard mijn lot. Ik ben in elk geval beter af dan de moeder met de jengelende kleuter op positie dertien.

Met een triomfantelijke grijns stapt een geholpene de rij voorbij. Iedereen doet hoopvol een pas voorwaarts. Na drie kwartier schuifelen tussen roos en kuch promoveer ik naar de eerste plaats. Mijn glimlach bevriest echter ogenblikkelijk wanneer een oud heertje iedereen voorbijsteekt en zich rechtstreeks tot de balie richt. De *ooh* die als een golf door de wachtenden trekt, blijkt voor de winkelbediende een duidelijk signaal. Hij wijst op de winkeldiscipline. Het heerschap positioneert zich pal voor mij. Nu heb ik begrip voor leeftijd en eventuele seniliteit, maar dit is in de huidige omstandigheden een brug te ver. Bovendien draagt het mannetje een akentas, wat laat vermoeden dat hij zijn zaak heeft voorbereid en straks een langdurig pleidooi zal afsteken.

Ik wijs vriendelijk naar de bank aan de zijkant en raad hem aan te onthouden dat hij na de vrouw met het regenhoedje komt. Eindelijk is het mijn beurt.

Precies zoals mijn zoon het mij voorgezongen heeft, dreun ik mijn riedeltje af.

‘Aha, mevrouw is een kenner,’ zegt de IT-specialist die bij nader toezien niet ouder kan zijn dan twintig. Daarom duurt het hier zo lang. Een bende snotneuzen.

‘Ja jongen, sla maar de eerste vijf bladzijden van je helpdeskboekje over,’ zeg ik niet. Ik knik en steek een duim omhoog.

‘Digibox of digicorder?’ Die gasten zijn nog slijmerige verkopers ook. De tweede optie is duurder dan de eerste. Een sukkel die daarin trapt.

‘Het eerste, zoals ik al zei.’

‘Een ogenblik.’ Hij staat op om het toestel te halen.

Ondertussen heeft de kuchster zich een plaatsje veroverd naast mij. Ze haalt een tablet uit haar boodschappentas. Nu pas merk ik dat er ook een chiwawa in zit. Vandaar de geur van natte hond. Ze doet een warrige uitleg waarbij haar handen luchthaken tekenen om haar verhaal te onderstrepen. Haar armbanden rinkelen.

‘Welk paswoord bedoelt u? Voor Windows of voor Internet?’

Daar heeft ze niet van terug of misschien begrijpt ze de gepolijste taal van het jongmens niet.

‘Om op te starten of om te surfen,’ help ik.

Ze kucht en punt haar wijsvinger in de richting van het wollig gewas onder zijn neus. ‘Da loatste menier.’

Ik vertrek met een gele doos en de boodschap: ‘Makkelijk te installeren’. Thuis gekomen volg ik de instructies nauwgezet en sluit alle kabels aan. Mijn TV toont enkel een hevige sneeuwval. Ik bel mijn zoon. Help! Mijn taal verliest alle gladheid. Ik draai luchtmolentjes.